

اثر اکسیژن تراپی بر تهوع و استفراغ پس از جراحی سزارین

علی اصغر قدس* محسن سلیمانی* دکتر مهناز نریمانی**

Effect of postoperative oxygen therapy on nausea and vomiting following cesarean section

AA.Ghods✱ M.Soleimani M.Narimani

*Abstract

Background: One of the prophylactic methods in avoiding postoperative nausea and vomiting (PONV) is the application of intraoperative supplemental oxygen which was shown to have a protective effect in some studies yet a matter of controversy among different researchers.

Objective: To study the effect of postoperative oxygen therapy on PONV.

Methods: This quasi-experimental study was performed on 106 eligible patients subjected to elective cesarean section in 2003. The patients were randomly assigned into two groups. Anesthesia and drugs in intraoperative and postoperative periods were the same in two groups. In intraoperative period all patients inhaled 50% oxygen balanced with N₂O. One group received 60% oxygen in postoperative period (study group), and a second group received routine care of 30-40 percent oxygen in recovery room and no oxygen on surgical ward (control group). SPO₂ and PONV were recorded in recovery and surgical ward.

Findings: PONV was 28.3% and 24.5% in study and control groups, respectively. There was no significant difference between two groups.

Conclusion: Our study suggests that postoperative application of 60% oxygen was of no value to produce preventive effect on PONV in patients undergoing cesarean section.

Keywords: Vomiting, Nausea, Cesarean Section, Oxygen Therapy, Surgery

* چکیده

زمینه: یکی از روش‌های پیشگیری از تهوع و استفراغ که به تازگی در برخی مطالعه‌ها مطرح شده استفاده از اکسیژن اضافی حین عمل جراحی است که در مطالعه‌های مختلف نتایج متناقضی داشته است.

هدف: مطالعه به منظور تعیین اثر اکسیژن تراپی بر تهوع و استفراغ بیماران بعد از عمل جراحی سزارین انجام شد.

مواد و روش‌ها: این مطالعه نیمه تجربی در سال ۱۳۸۲ بر روی ۱۰۶ بیمار تحت عمل جراحی غیر اورژانس سزارین در بیمارستان امیر(ع) سمنان انجام شد. بیماران به طور تصادفی به دو گروه تقسیم شدند. بی‌هوشی و داروهای مصرفی در حین عمل و تا ۶ ساعت پس از عمل برای همه بیماران یکسان بود. همه بیماران در حین عمل جراحی اکسیژن ۵۰ درصد همراه با نیتروس اکساید دریافت می‌کردند. در دوره پس از عمل (تا ۶ ساعت) برای بیماران گروه آزمون در اتاق ریکاوری و بخش، اکسیژن ۶۰ درصد با ماسک ساده گذاشته شد، اما به بیماران گروه شاهد (طبق معمول بیمارستان) فقط در اتاق ریکاوری اکسیژن ۳۰ تا ۴۰ درصد تجویز می‌شد و در بخش جراحی هیچ اکسیژنی تجویز نمی‌شد. میزان اشباع اکسیژن خون از طریق پالس‌اکسی‌متر (SPO₂) و تهوع و استفراغ بیماران طبق فهرست‌وارسی در اتاق ریکاوری و بخش ثبت می‌شد.

یافته‌ها: میزان تهوع و استفراغ پس از عمل در گروه آزمون ۲۸/۳٪ و در گروه شاهد ۲۴/۵٪ بود که از نظر آماری اختلاف معنی‌داری نداشت.

نتیجه‌گیری: نتایج این تحقیق نشان داد که اکسیژن ۶۰٪ نمی‌تواند اثر پیشگیری بر تهوع و استفراغ پس از جراحی سزارین داشته باشد؛ اگرچه بیماران از دریافت اکسیژن احساس بهتری داشتند.

کلیدواژه‌ها: استفراغ، تهوع، سزارین، اکسیژن درمانی، جراحی

* کارشناس ارشد و عضو هیأت علمی دانشگاه علوم پزشکی سمنان

** استادیار بی‌هوشی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرکزی تهران

آدرس مکاتبه: سمنان، مجتمع آموزشی دانشگاه علوم پزشکی، دانشکده پرستاری و پیراپزشکی